

АКО И ТИ САКАШ КНИГИ...

Издавачка куќа САКАМ КНИГИ

www.sakamknigi.mk

На светот има толку многу книги, а толку малку време...

Строго избрани одлични наслови за сите кои сакаат книги
со уникатни приказни достоини за нивното време...

Наслов на оригиналот

The whisper man

© Alex North, 2019

Copyright © за македонското издание

Издавачка куќа Сакам книги, 2019

Издавач Издавачка куќа Сакам Книги

Преведувач Стефанија Маџоска Балуковска

Лектор Марија Иванова

Главен уредник Ивана Спасев

Компјутерска обработка Деана Николовска

Дизајн на корица Диме Спасев

Печатење Графоден - Скопје, 2019

Тираж 1500 примероци

Сите права за книгата се задржани. Ниту еден дел од ова издание не смее да биде препечатуван, копиран или објавуван во која било форма или на кој било начин во електронските или печатените медиуми, без согласност од издавачот.

Шепкачот

Алекс Норт

АКО И ТИ САКАШ КНИГИ...

Џејк.

Има толку многу работи што сакам да ти ги кажам, но нам секогаш ни беше тешко да зборуваме еден со друг, зар не?

Затоа, ќе морам да ти пишам.

Се секавам кога Ребека и јас првпат те донесовме дома од болница. Беше темно и паѓаше снег, а јас никогаш дотогаш не сум возел толку внимателно. Ти имаше само два дена и беше сместен во бебешката носилка на задното седиште; Ребека дремеше покрај тебе, а јас повремено ќе погледне во ретровизорот да се осигурам дека си безбеден.

Знаеш зошто, Џејк? Зашто бев апсолутно преплашен. Израснав како единец, тотално ненавикнат на бебиња и наеднаш се најдов во ситуација да бидам одговорен за сопственото бебе. Ти беше толку невозможно мал и ранлив, а јас толку неподготвен што ми се чинеше дека е смешно тоа што те пуштија од болница со мене. Од самиот почеток не си одговаравме. Ребека те држеше природно, со една леснотија, небаре ти ја роди неа, а не таа тебе. Од друга страна, јас се чувствував чудно, бев уплашен од таа ранлива тежина што ми стоеше во рацете, неспособен да разберам што ти треба кога плачеш. Воопшто не те разбирав. Тоа никогаш не се смени.

Кога малку порасна, Ребека ми кажа дека тоа е така зашто ти и јас сме многу слични, но јас не знам колку е тоа вистина. Се надевам не е. За тебе секогаш посакував нешто подобро од тоа.

Но без разлика на сè, ние не можеме да зборуваме еден со друг, а тоа значи дека ќе се обидам сето ова да го напишам, наместо да го кажам. Вистината за сè што се случи во Федербенк.

Господинот Ноќ. Момчето во подот. Пеперутките. Малото девојче со чуден фустан.

И Шепкачот, се разбира.

Нема да биде лесно и јас морам да почнам со извинување. Бидејќи со текот на годините премногу пати ти кажав дека не постојат чудовишта.

Жал ми е што лажев.

ПРВ ДЕЛ

Еден

Најголемиот кошмар на секој родител е детето да му биде грабнато од непознат. Но статистички, тоа е мошне неверојатно да се случи. Всушност, децата се изложени на најголем ризик од повреда и злоупотреба од член на семејството и зад затворени врати и иако можеби надворешниот свет изгледа како најголема закана, најголем дел од непознатите се пристојни луѓе, додека најчесто домот е најопасното место.

Човекот што го демнеше шестгодишниот Нил Спенсер низ пустелијата добро го знаеше тоа.

Движејќи се тивко, паралелно со Нил, покрај низа грмушки, тој постојано го набљудуваше момчето. Нил одеше бавно, несвесен за опасноста што го демне. Повремено ќе шутнеше по правливата земја, расфрлајќи бел прав околу патиките. Човекот кој се движеше многу повнимателно можеше да го слушне *стружењето на патиките*. И не направи ниту најмал звук.

Беше топла јулска вечер. Сонцето разуздано печеше во најголем дел од денот, но веќе беше шест часот попладне и сега небото беше магливо. Температурата падна, а низ воздухот се провејуваше некоја златна нијанса. Тоа беше од оние вечери кога можеш да си седиш во дворот, можеби да пиеш студено бело вино и да го гледаш зајдисонцето, без притоа да помислиш да станеш по палто, додека не стане предоцна.

Дури и пустелијата беше убава, исплакната во алова светлина. Тоа беше едно парче земја со грмушки

кое на едната страна го заокружуваше селото Федербенк, а на другата завршуваше со затворен каменолом. Нерамната почва главно беше сува и испржена од сонцето, иако овде-онде имаше по некој честак од грмушки, поради што областа наликуваше на лавиринт. Децата од селото некогаш си играа тука, иако не беше особено безбедно. Со текот на годините многу од нив не одолеваа на искушението да се спуштат во каменоломот каде стрмните страни се распаѓаа. Советот постави огради и знаци, но општиот консензус беше дека треба да направат нешто повеќе. На крајот на краевите, децата се прекачуваат преку оградите.

Имаа и навика да ги игнорираат предупредувачките знаци.

Човекот знаеше многу за Нил Спенсер. Тој внимателно ги имаше проучено и момчето и неговото семејство, како еден вид проект. Момчето имаше слаб успех на училиште, и академски и социјален - многу заостануваше зад врсниците во делот на читањето, пишувањето и математика. Облеката што ја носеше главно му беше подарена. На негов сопствен начин тој изгледаше малку постар од она што навистина беше, веќе покажуваше лутина и бес кон светот. За неколку години ќе го сметаат за насилник и неранимајко, но засега сè уште беше доволно млад за луѓето да му го простат лошото однесување. *Не го мисли тоа*, велеа тие. *Не е негова вина*. Луѓето сè уште не беа дојдени до точката да го сметаат Нил исклучиво одговорен за неговите постапки, па затоа одговорноста ја бараа на други места.

Човекот гледаше. Не беше тешко да забележи.

Нил го мина денот во куќата на татко му. Мајка му и татко му беа разделени, а човекот сметаше дека тоа е добро. Двајцата родители беа алкохоличари и имаа променливо однесување. На двајцата животот им беше значително полесен кога синот им престојуваше во другата куќа и двајцата мака мачеа да го забавуваат кога го минувааше времето со некој од нив. Општо

гледано, Нил беше препуштен сам на себе, да се занимава и да се брани, што очигледно ја објаснуваше тежината што човекот ја забележа дека се јавува кај момчето. Нил беше последното нешто што им паѓаше на ум на неговите родители. И сигурно не беше сакан.

Таа вечер, како и многу други претходно, татко му на Нил беше премногу пијан да го одвезе до куќата на мајка му, а и очигледно, беше незаинтересиран да го испрати пеш. Момчето имаше речиси седум години и татко му веројатно сметал дека тоа што бил сам дома цел ден е во ред. И така, Нил си одеше дома сам.

Тој немаше поим дека ќе оди во сосема различен дом. Човекот помисли на собата што ја имаше подготвено за него и се обиде да го прикрие восхитувањето што го почувствува.

На половина пат, Нил застана.

Човекот застана во близина, а потоа сирна низ капините за да види што му го привлече вниманието на момчето.

Врз една од грмушките беше фрлен стар телевизор, сивиот екран беше испакнат, но инаку беше недопрен. Човекот набљудуваше како Нил го проверува телевизорот со стапалото, но беше претежок да го подигне. На момчето веројатно му се чинеше дека предметот е од некое друго време, со решетки и копчиња под екранот и со заден дел голем колку канта за ѓубре. На другата страна од патот имаше камења. Човекот фасцинирано гледаше како Нил отиде натаму, избра еден камен и го фрли врз стаклото со сета негова сила.

Бам.

Гласен звук во обично тивкото место. Стаклото не се скрши, но каменот го пробди екранот и остави дупка што на рабовите изгледаше како да е пробиена од куршум. Нил зеде уште еден камен и ја повтори постапката. Овој пат промаши, па се обиде повторно. На екранот се појави уште една дупка.

Почна да му се допаѓа играта.

А човекот можеше да разбере зошто. Ова, навидум обично уништување, беше типично за зголемената агресија што момчето ја покажуваше на училиште. Тоа беше обид да се влијае врз светот што како да не знаеше дека тој постои. Потекнуваше од желбата да биде виден. Да биде забележан. Да биде сакан.

Зашто тоа е она што секое дете го посакува, длабоко во себе. Срцето на човекот, кое сега веќе забрзано чукаше, го заболело при таа помисла. Тој тивко излезе од зад грмушките зад момчето и потоа го прошепоти неговото име.

Два

Нил. Нил. Нил.

Инспекторот Пит Вилис внимателно се движеше низ пустелијата, наслушнувајќи додека полицајците околу него го извикуваа името на момчето во претходно договорени интервали. Во паузите имаше апсолутна тишина. Пит погледна нагоре, замислувајќи како зборовите одлетуваат во темнината, исчезнувајќи во вечерното небо исто онака како што Нил Спенсер исчезна од земјата под него.

Тој го движеше светлото на неговата батерија врз правливата земја со конусни движења, барајќи знаци од момчето. Сини долни тренерки или долна облека, маичка со лого на „Мајнкрафт“, црни патики, маскирна торба, шише со вода. Тревогата пристигна во моментот кога тој седна да си ја изеде зготвената вечера и помислата на неговата чинија на масата, како стои недопрена, а храната се лади, направи да му закркорат цревата.

Но исчезна мало момче и требаше да биде најдено.

Другите полицајци беа невидливи, но тој можеше да ги види ламбите како се движат низ областа. Без нив, пустелијата ќе беше наполно црна. Пит погледна на часовникот. 20.53. Денот заврши и иако попладнето беше топло, температурата падна во изминатите неколку часа, а студениот воздух направи тој да се затресе. Во брзањето да излезе, тој си го заборави палтото, а

кошулата што ја носеше одвај да го заштитуваше од временските околности. Стари коски, тој сепак имаше педесет и шест години, но ноќта не беше пријатна ни за помладите. Особено за изгубени и сами. А можеби и повредени.

Нил. Нил. Нил.

Се приклучи и тој: „Нил!“

Ништо.

Првите четириесет и осум часа по исчезнувањето се клучни. Момчето беше пријавено за исчезнато во 19:39 таа вечер, грубо околу час и половина отколку ја напуштило куќата на татко му. Тоа требаше да биде дома до 18:20 часот, но родителите беа толку некоординирани околу точното време на неговото враќање, што отсуството на Нил беше откриено кога мајка му на Нил конечно му телефонираше на бившиот сопруг. Додека полицијата пристигнала на местото на настанот во 19:51 часот, сонцето веќе беше зајдено и веќе беа изгубени два од оние четириесет и осум часа. Сега веќе беа блиску до три.

Во најголем дел од случаите, Пит знаеше: исчезнато дете се пронаоѓа брзо и безбедно се враќа на неговото семејство. Случаите се делеа на пет различни категории: напуштени, избегани, несреќа или неволја, грабнување од страна на семејството, грабнување од непознати. Законот на веројатности во моментот му укажуваше на Пит дека исчезнувањето на Пит Спенсер ќе излезе дека е некаков тип на несреќа и дека момчето набрзо ќе биде најдено. А сепак, колку повеќе чекореше, толку повеќе инстинктот му го кажуваше спротивното. Околу срцето имаше непријатно чувство. Од друга страна, секогаш кога ќе исчезнеше некое дете, тој се чувствуваеше исто. Тоа не значи ништо. Тоа беа само лоши спомени од изминатите дваесет години; спомени кои излегуваа на површината и со себе носеа лоши чувства.

Светлината на батериската ламба мина врз нешто сиво.

Пит веднаш сопре, а потоа повторно помина каде што беше. Во дното на една од грмушките беше вгнезден стар телевизор. Екранот беше скршен на неколку места, небаре некој го користел да вежба пукање во мета. Тој зјапаше во него за момент.

„Има нешто?“

Непознат глас допираше од едната страна.

„Не“, возврати тој.

Дојде до најдалечната точка од пустелијата во исто време со другите полицајци. Потрагата не донесе резултати. Откако Пит ја остави темнината зад себе, блескавата светлина од уличните светилки го раздразнуваше. Во воздухот се чувствуваше звук на живот што недостигаше во тишината на пустелијата.

Неколку моменти подоцна, мислејќи се што би било подобро да прави, тој се сврте и тргна назад кон патот од каде што дојде.

Не беше сигурен каде оди, но сфати дека се движи во насока на стариот каменолом што минуваше покрај едниот раб. Тоа беше опасно место во темнината, па затоа Пит тргна кон множеството батериски ламби каде тимот за потрага во каменоломот се подготвуваше да почне со работа. Додека другите полицајци работеа покрај работ, светејќи со ламбите кон стрмните страни и извикувајќи го името на Нил, овие тука разгледуваа мапи и се подготвуваа да се симнат по грубата патека што водеше надолу. Кога Пит пристигна, неколкумина од нив погледнаа нагоре.

„Господине?“, еден од нив го препозна. „Не знаев дека вечерва сте на должност“.

„Не сум“. Пит ја превитка жицата на оградата и се провре низ неа за да им се приклучи, уште повнимателен за тоа каде гази. „Живеам во околината“.

„Да, господине“.

Полицаецот беше сомничав. Невообичаено беше инспектор да се појави за нешто што наводно беше амалска работа. Инспекторката Аманда Бек ја

координираше штотуку започнатата истрага од одделот и тимот за потрага што беше на терен главно беше составен од пониски службеници. Пит заклучи дека тој веројатно има повеќе работно искуство од кој било од нив, но вечерва тој беше само дел од толпата. Исчезна дете, што значеше дека детето треба да биде пронајдено. Полицаецот можеби беше премлад да се сеќава што се случи со Френк Картер пред две децении и да разбере дека тоа што Пит Вилс во вакви околности е надвор не треба да го изненадува.

„Внимавајте, господине. Тука тлото е нестабилно“.

„Добро сум“.

Очигледно и доволно млад да го смета Пит за некаков стар човек. Веројатно тој никогаш не го видел Пит во вежбалната во одделот која ја посетуваше секое утро пред да тргне на работа. И покрај разликата во години, Пит можеше да се обложи дека може да го победи младиот човек на која било справа. Тој го набљудуваше тлото цела вечер. Набљудувањето на сè и сешто, па и на себе самиот, нему му доаѓаше сосема природно.

„Во ред, господине, ние ќе се симнеме надолу. Само се координираме“.

„Јас не сум главниот овде“, рече Пит насочувајќи ја батериската ламба накај патот, скенирајќи го грубиот терен. Светлината допираше само на кратко растојание. Подножјето на каменоломот под него не беше ништо друго освен огромна црна дупка. „И одговарате на инспекторка Бек, не мене“.

„Да, господине“.

Пит продолжи да зјапа надолу, размислувајќи за Нил Спенсер. Најверојатната насока по која момчето би тргнало беше идентификувана. Улиците беа пребарани. Најголем дел од неговите пријатели веќе беа контактирани, но безуспешно. А пустелијата беше чиста. Ако исчезнувањето на момчето навистина беше резултат на несреќа или неволја, тогаш каменоломот

беше единственото место каде имаше смисла да биде најдено.

А сепак, црниот свет под него изгледаше целосно празно.

Тој не можеше сигурно да знае - не без причина. Но инстинктот му кажуваше дека Нил Спенсер нема да биде пронајден таму.

Дека можеби воопшто нема да биде пронајден.

Три

„Се секаваш ли што ти кажав?“ , рече малото девојче.

Тој се секаваше, но во моментов Цек се трудеше колку што може да ја игнорира. Сите други деца во клубот 567 беа надвор и играа на сонцето. Тој можеше да го слушне викањето и звукот на фудбалот кој се лизгаше по асфалтот и повремено ќе удреше од сидот на зградата. А тој седеше внатре, работеше на неговиот цртеж. Повеќе сакаше да го остават на мир за да го заврши.

Не дека тој не сакаше да си игра со девојчето. Секако дека сакаше. Најголем дел од времето таа беше единствената што *сакаше* да игра со него и обично, тој беше пресрекен кога ја гледаше. Но тоа попладне таа не беше баш игрива. Всушност, беше мошне *сериозна* и нему не му се допаѓаше тоа.

„Се секаваш?“

„Мислам“.

„*Кажу* тогаш“.

Тој воздивна, го спушти пенкалото и ја погледна. Како и секогаш, таа носеше сино-бел кариран фустан и тој можеше да ја види гребнатината на нејзиното десно колено која како никогаш да не заздравуваше. Додека другите девојчиња имаа средена коса, скратена до раменици или врзана во цврста опашка, косата на девојчето неуредно ѝ паѓаше на едната страна и изгледаше како да не ја исчешлала долго време.

Од нејзиниот израз на лицето беше очигледно дека таа нема да се откаже, па тој ѝ го повтори она што таа го кажа.

„Ако оставаш врати полуотворени...“

Требаше да се изненади што *воопшто* ја помнеше целата, бидејќи тој не се ни потруди да ја запомни. Но од некоја причина, зборовите беа тука. Имаше некоја врска со ритамот. Тој некогаш ќе слушнеше некоја песна на Си-Би-Би-Си и стиховите ќе му се вртеа во главата со часови. Тато тоа го нарекуваше *црвче* па Џејк за-мислуваше како звуците му влегуваат од страна во главата и се извиваат околу неговиот ум.

Кога заврши, девојчето си кимна со главата, задоволна. Џејк повторно го зеде пенкалото.

„Што воопшто значи тоа?“, рече тој.

„Тоа е предупредување“. Го збрчка носот. „Па, некој вид. Кога бев мала децата го кажуваа“.

„Да, но што значи?“.

„Тоа е само добар совет“, рече таа. „На крајот на краевите, на светот има многу лоши луѓе. Многу лоши *нешта*. Па, добро е да се запомни“.

Џејк се намурти и потоа повторно почна да црта. Лоши луѓе. Во клубот 567 имаше малку постаро момче што се викаше Карл и кое Џејк мислеше дека е лошо. Минатата недела, Карл го начека додека овој градеше тврдина од „лего“ коцки и потоа застана преблиску, надвиснувајќи се над него како голема сенка.

Зошто секогаш татко ти те зема? Карл инсистираше иако веќе добро го знаеше одговорот. Затоа што мајка ти е мртва?

Тој повторно избегна да одговори. Настрана кошмарите, тој не размислуваше за денот кога ја најде мајка му. Тоа му го попречуваше здивот. Но не можеше да избега од една работа: фактот дека таа веќе не беше тука.

Тоа го потсети на едно далечно време кога тој сирна низ кујнската врата и ја виде како сечка голема црвена пиперка на половина и ја вади средината. *Еј, ти прекрасно момче.* Тоа му го кажа кога го виде. Таа секогаш го нарекуваше исто. Чувството што му се јавуваше кога ќе се сетеше дека е мртва, го правеше истиот звук како пиперката, како нешто да се крши со *бам* и остава празнина.

Навистина сакам да те гледам додека плачеш како бебе, изјави Карл и потоа си замина, небаре Џејк воопшто не постоеше. Не беше убаво да се замисли дека светот е полн со такви луѓе и Џејк не сакаше да верува во тоа. Тој црташе кругови на лист хартија. Околу малите нацртани човечиња кои се бореа, имаше одбранбени штитови.

„Џејк, дали ти е добро?“

Тој погледна нагоре. Тоа беше Шерон, една од возрастните кои работеа во клубот 567. Таа миеше нешто на другиот крај од просторијата, но сега дојде тука и се наведна со рацете меѓу коленици.

„Да“, рече тој.

„Тоа е баш убава слика“.

„Сè уште не сум готов“.

„А што ќе биде?“

Тој размислуваше како да ја објасни битката што ја црташе - сите различни страни кои се бореа, со линиите меѓу нив и чкртаниците над оние кои губеа, но беше премногу тешко.

„Само битка“.

„Дали си сигурен дека не сакаш да одиш надвор и да си играш со другите деца? Денот е прекрасен“.

„Не, благодарам“.

„Имаме вишок крема за сончање“. Таа погледна наоколу. „А сигурно имаме и некоја капа“.

„Морам да го завршам цртежот“.

Шерон повторно се исправи, воздивнувајќи во себе, но со љубезен израз на лицето. Таа беше загрижена за него и иако немаше потреба од тоа, тој сметаше дека тоа е убаво. Џејк секогаш можеше да препознае кога луѓето беа загрижени за него. Тато често беше загрижен, освен кога ќе го изгубеше трпението. Некогаш викаше и кажуваше нешта како *тоа е зашто сакам да зборувам со мене, сакам да знам што размислувам и што чувствувам* и кога тоа се случуваше тоа беше страшно, бидејќи Џејк чувствуваеше дека го разочарува татка си и го прави тажен. Но тој не знаеше како да биде поинаков.

Кругови, кругови, уште штит, линиите се преклопуваа. Или можеби беше портал? За малите човечиња да можат да исчезнат од битката и да заминат на подобро место. Џејк го сврте моливот и почна внимателно да го брише ликот од листот.

Ете.

Сега си безбеден, каде и да си.

Еднаш кога тато го изгуби трпението, Џејк пронајде порака на неговиот кревет. Мораше да признае дека тоа беше добра фотографија од нив двајца, фотографија на која се смеат, а под неа тато имаше напишано: *Извини. Сакам да запомниш дека и кога се караме, сè уште многу се сакаме. Бакнежси.* Џејк ја стави пораката во неговата *Торба со посебни работи*, заедно со другите важни работи што мораше да ги сочува. Сега провери. Торбата беше на масата покрај него, веднаш до цртежот.

„Набрзо ќе се преселите во новата куќа“, рече девојчето.

„Да?“.

„Татко ти денес беше во банка“.

„Знам. Но вели дека не е сигурен што ќе се случи. Може да не му ги дадат потребните работи“.

„*Кредитот*“, рече трпеливо девојчето. „Но ќе му го дадат“.

„Од каде знаеш?“.

„Тој е познат писател, зар не? Дobar е во измислување нешта“. Таа погледна во цртежот што тој го црташе и се насмеа самата. „Исто како и ти“.

Џејк се замисли за насмевката. Тоа беше чудна насмевка, како таа да беше среќна, но истовремено и тажна поради нешто. Нему куката веќе не му се допаѓаше, а го растажуваше и татко му, но преселбата сè уште му се чинеше како нешто што тие двајца не треба да го направат, иако *тој* беше оној кој ја забележа новата куќа на ајпадот на татко му кога заедно разгледуваа.

„Ќе се гледаме и откако ќе се преселиш, нели?“, праша тој.

„Секако. *Знаеш* дека ќе се гледаме“. Но тогаш девојчето се наведна нанапред зборувајќи настојчиво. „*Сепак, што и да се случи*, запомни што ти кажав. Важно е. Мораш да ми ветиш, Џејк“.

„Ветувам. Но што *значи* тоа?“

За момент тој помисли дека таа можеби ќе се обиде да му објасни подобро, но тогаш засвони свончето на другата страна на просторијата.

„Предоцна“, шепна таа. „Татко ти е тука“.